

1

Het einde van onze laatste kerstvakantie voelt bijna als het begin van een overwinningsronde. We hebben al zeven semesters van de middelbare school achter de rug en alleen nog het laatste te gaan, en dat is eigenlijk meer voor de vorm. Ik wilde mijn laatste momenten van vrijheid vieren zoals iedereen dat zou doen: in mijn eentje een paar zinloze uren in het zwarte gat van YouTube doorbrengen. Helaas gaat dat niet gebeuren.

Want Autumn kijkt me van de andere kant van haar bed boos aan terwijl ze op mijn uitleg wacht.

Ik heb me nog niet voor al mijn vakken ingeschreven, en de lessen beginnen over twee dagen alweer, en de leukste vakken zijn altijd het snelst vol, en *Dit is echt weer iets voor jou, Tanner*.

Ze heeft geen ongelijk. Dit is inderdaad iets wat ik zou flikken. Maar ik kan het niet helpen dat zij de mier is en ik de krekkel. Zo werkt onze relatie nou eenmaal.

‘Alles komt goed.’

‘Alles komt goed,’ herhaalt ze terwijl ze haar potlood neergooit. ‘Dat zou je op je T-shirt moeten zetten.’

Autumn is mijn rots in de branding, mijn thuishaven, mijn al-lerbeste vriendin, maar waar het op school aankomt, is ze een ongelofelijke neuroot. Ik ga op mijn rug liggen en staar vanaf haar bed naar het plafond. Op haar vijftiende verjaardag, toen ik hier net heen verhuisd was en zij me onder haar hoede genomen had, gaf ik haar een poster van een puppy die in een tobbe met watten springt. Tot op de dag van vandaag is die poster daar koppig blijven hangen. Het hondje is superschattig, maar ik denk dat door de maanden heen de onschuldige schattigheid van het beestje langzaam verpest werd door de vreemdheid van het tafereel.

Dus heb ik over de spreuk BIJT JE ER MAAR IN VAST vier post-its geplakt met wat de bedenker van de poster volgens mij echt had willen zeggen: WEES GEEN WATJE.

Waarschijnlijk is ze het eens met mijn aanpassing, want ze heeft ze laten hangen.

Ik draai mijn hoofd zodat ik haar aan kan kijken. ‘Waar maak je je druk om? Het is mijn rooster.’

‘Ik maak me niet druk,’ zegt ze, terwijl ze een stapeltje crackers fijnkauwt. ‘Maar je weet hoe snel alles vol raakt. Ik wil niet dat je Hoye krijgt voor scheikunde, want hij geeft twee keer zo veel huiswerk als de rest en dat gaat dan ten koste van mijn sociale leven.’

Dat is half waar. Hoye als leraar krijgen zou ten koste gaan van háár sociale leven, aangezien ik een auto heb en meestal haar chauffeur speel, maar wat Autumn eigenlijk verschrikkelijk vindt is dat ik alles tot het laatst uitstel en toch mijn zin krijg. We zijn allebei op onze eigen manier goede leerlingen. Allebei behoren we tot de besten van onze klas en hebben we hoge scores gehaald voor onze toelatingsexamens. Maar Autumn is met haar huiswerk net een hond die een nieuw bot heeft gekregen, terwijl ik meer een kat ben die op een zonnige vensterbank ligt: als het huiswerk binnen bereik is en iets interessants te bieden heeft, dan wil ik het wel mijn aandacht geven.

‘Jouw sociale leven is onze prioriteit.’ Ik verander van houding en veeg een spoor crackerkruiden van mijn onderarm. Ze hebben daar kleine rode kuiltjes in mijn huid achtergelaten, alsof ik op grint heb gelegen. Jammer genoeg leeft ze haar neurotische kant niet uit op het schoonmaken van haar slaapkamer. ‘Autumn, jezus, je bent echt walgelijk. Heb je dit bed gezien?’

Ze reageert door opnieuw een stapel crackers in haar mond te schuiven, waardoor er nog meer kruiden op haar Wonder Woman-lakens terecht komen. Haar rode haar zit in een slordige knot en ze draagt de Scooby-Doo-pyjama die ze al op haar veertiende heeft gekregen. Die past haar nog, maar het scheelt niet veel.

‘Als je Eric hier ooit mee naartoe neemt,’ zeg ik, ‘zal hij zich doodschrikken.’

Eric is een van onze vrienden en een van de weinige kinderen in onze klas die geen mormoon is. Goed, officieel gezien is Eric wel een mormoon, of zijn ouders in elk geval wel, maar ze zijn wat wij ‘Jack Mormoon’ noemen: ze drinken (zowel alcohol als cafeïne), maar gaan nog wel naar de kerk. *Wel de lusten en niet de lasten*, zegt Eric vaak, maar het is duidelijk te merken dat de andere mormoonse studenten op Provo High het niet met hem eens zijn. Jack Mormoon zijn betekent voor je sociale leven hetzelfde als geen mormoon zijn. Zoals ik.

Een paar droge stukjes cracker worden in het rond gespreid wanneer Autumn hoest en doet alsof dit idee haar tegenstaat. ‘Ik wil Eric niet in de buurt van mijn bed hebben.’

En toch lig ik hier wel op haar bed. Het laat zien hoezeer haar moeder mij vertrouwt dat ik überhaupt in haar kamer mag zijn. Maar misschien voelt mevrouw Green aan dat er tussen mij en Auddy nooit iets zal gebeuren.

We hebben het één keer geprobeerd, tijdens de kerstvakantie toen we nog in de vierde zaten. Ik woonde toen al vijf maanden in Provo, maar die klik tussen ons was er meteen al, omdat we veel dezelfde vakken volgden en gezamenlijk troost putten uit het feit dat de mormoonse leerlingen op school ons als overlopers zagen. Helaas bestond die klik op het lichamelijke vlak niet. Als door een wonder wisten we de ongemakkelijke nasleep van een mislukte zoen te ontwijken, maar dat wilde ik niet nog een keer riskeren.

Ze wordt op hetzelfde moment hyperbewust van mijn nabijheid als ik van de hare en trekt de stof van haar pyjama over haar buik. Ik ga rechtop zitten en leun tegen het hoofdeinde van het bed, een veiligere houding. ‘Wie heb jij voor het eerste uur?’

Autumn kijkt op haar rooster. ‘Polo. Moderne letterkunde.’

‘Ik ook.’ Ik steel een cracker en het lukt me om hem als een beschaafd persoon op te eten: zonder te kruimelen. Ik ga met mijn wijsvinger over mijn vel papier en voel me best zelfverzekerd over het laatste semester. ‘Eerlijk gezegd valt mijn rooster best mee. Ik

moet alleen nog iets vinden voor het vierde uur.’

‘Misschien kan je de Cursus doen.’ Autumn klapt verrukt in haar handen.

Haar ogen schitteren van opwinding in de halfduistere kamer. Ze wil dat vak al jaren volgen.

De Cursus – ik zweer het je, als de school het erover heeft in nieuwsbrieven of aankondigingen, dan gebruiken ze ook een hoofdletter. Ze doen er zo zelfingenomen over dat het bijna een grap lijkt. SCHRIJF IN ÉÉN SEMESTER EEN BOEK daagt de catalogus je vrolijk uit, alsof dat alleen tijdens dit vak zou kunnen gebeuren. Alsof niet iedereen zo’n hoeveelheid woorden in vier maanden bij elkaar kan tikken. Vier maanden is een eeuwigheid.

Leerlingen die het vak willen volgen moeten in elk geval een vak Engels voor gevorderden afgerond hebben en in het vorige semester gemiddeld een acht hebben gehaald. Ook al voldoen in ons jaar alleen al meer dan zeventig leerlingen aan die criteria, de leraar laat er maar veertien toe.

Twee jaar geleden stond er een artikel in *The New York Times* waarin gezegd werd dat het een ‘geweldig ambitieus vak was dat werd gegeven door de enthousiaste, bezielde leraar en bestseller-auteur Tim Fujita’. (Ik weet dit uit mijn hoofd omdat het artikel ongeveer vijfduizend keer is uitgegroot en bij de receptie is opgehangen. Mijn vaak gehoorde klacht is het extreem overmatig gebruik van bijwoorden, maar Autumn vindt dat ik me niet zo moet aanstellen.) Vorig jaar volgde een examenleerling genaamd Sebastian Brother de Cursus en heeft een of andere grote uitgever zijn manuscript gekocht. Ik weet niet eens hoe hij eruitziet en toch heb ik dat verhaal al honderd keer gehoord. Hij is de zoon van een bisschop! Hij schreef een fantasyroman! Blijkbaar een geweldige. Meneer Fujita heeft het manuscript naar een agent gestuurd, die het vervolgens weer naar mensen in New York stuurde. Daar werd er op beschaafde wijze om gevochten en, bam! Nu ligt zijn boek in de boekwinkel aan de overkant van de straat en heeft hij zijn zendelingswerk uitgesteld zodat hij lezingen kan geven en de volgende Tolkien kan worden.

Of de volgende L. Ron Hubbard. Alhoewel de meeste mormonen die vergelijking niet op prijs zouden stellen: ze houden er niet van om in een adem genoemd te worden met sektes als scientology. Maar goed, daar houden de aanhangers van scientology zelf ook niet van.

Hoe dan ook, buiten universiteitsfootball en het leger aan mormonen is de Cursus het enige waar iedereen over praat als ze het over Provo hebben.

‘Je bent toegelaten?’ stel ik vast, niet dat het me verbaast. Dat vak betekent alles voor Autumn, en niet alleen voldoet ze aan alle eisen, ze verslindt roman na roman omdat ze ooit haar eigen boek wil schrijven.

Ze knikt. Haar grijns is oneindig breed.

‘Stoer.’

‘Jij zou ook mee mogen doen als je met meneer Fujita praat,’ zegt ze. ‘Je haalt goede cijfers en je kan goed schrijven. Bovendien mag hij je ouders.’

‘Neuh.’ Ik verwacht toelatingsbrieven van veel universiteiten (behalve die van hier, mam heeft me gesmeekt om in een andere staat te gaan studeren) en een volmondig ja van die scholen zal afhankelijk zijn van mijn cijfers van dit laatste semester. Hoe makkelijk ik ook denk dat het is, dit is niet het moment om risico’s te nemen.

Autumn frunnikt aan een vaak geteisterde vingernagel. ‘Omdat je dan, zeg maar, een keer iets echt moet afmaken?’

‘Je moeder moet een keer iets echt afmaken.’

Ze trekt aan de haartjes op mijn been en ik slaak een verbazingwekkend vrouwelijke kreet.

‘Tanner,’ zegt ze terwijl ze rechtop gaat zitten. ‘Ik meen het. Het zou goed voor je zijn om dit vak te volgen.’

‘Je doet alsof ik dat zou willen.’

Ze staart me boos aan en gromt: ‘Dit is de Cursus, lul. Iedereen wil dit.’

Snap je wat ik bedoel? Ze heeft dit vak op een voetstuk gezet. Ze is soms zo nerdy dat ik de Autumn van de Toekomst wil bescher-

men die als een woeste Hermelien de hele wereld te lijf wil gaan. Ik tover voor haar mijn beste glimlach op mijn gezicht. 'Oké.'

'Denk je dat je niets origineels kunt bedenken?' vraagt ze. 'Ik kan je daarbij helpen.'

'Kom op. Ik ben hier op mijn vijftiende heen gekomen, en we weten allebei dat dat de slechtste leeftijd is om van Palo Alto, Californië naar Provo, Utah te verhuizen. Ik was een beugelbekkie zonder vrienden. Ik heb genoeg te vertellen.'

Bovendien ben ik een half joodse, biseksuele jongen in een stad vol hetero's en mormonen.

Dat laatste zeg ik niet hardop. In Palo Alto was het niet zo'n groot ding toen ik er op mijn dertiende achter kwam dat ik net zo graag met jongens als met meisjes zoen. Hier zou het een enorm probleem zijn. Autumn is mijn allerbeste vriendin, maar ik wil het zelfs haar niet vertellen. Straks is ze alleen maar in theorie ruimdenkend, en niet wanneer er echt een biseksuele gast op haar bed ligt.

'Iedereen had toen een beugel, en jij had mij.' Ze gaat weer languit liggen. 'Bovendien haat iedereen vijftien zijn, Tanner. Je wordt ongesteld, je krijgt puistjes of een stijve in het zwembad, je weet je geen houding te geven... Ik garandeer je dat tien van de veertien leerlingen tijdens dat vak gaan schrijven over de gevaren van de middelbare school, alleen maar omdat ze geen andere inspiratie hebben.'

Een snelle scan door de kaartenbak van mijn verleden geeft me een ellendig, opstandig gevoel in mijn buik, alsof ze misschien wel gelijk heeft. Misschien kan ik inderdaad niets interessants en diepzinnigs bedenken, en fictie komt voort uit diepzinnigheid. Ik heb twee behulpzame (misschien iets te behulpzame) ouders, een gestoorde maar geweldige familie, een niet al te afschuwelijke maar dramatische emo-zus, mijn eigen auto. Ik heb niet heel veel pech gehad.

Dus ik protesteer door in de achterkant van haar bovenbeen te knijpen. 'En jij bent zeker wel zo diep?'

Het is een grapje. Autumn heeft meer dan genoeg om over te

schrijven. Haar vader is in Afghanistan gesneuveld toen ze negen was. Daarna verbrak haar woedende, ontroostbare moeder alle banden met de mormoonse kerk, wat in deze stad gezien werd als een groot verraad. Meer dan negentig procent van de mensen die hier wonen zijn lid van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen (HLD). Door iets anders aan te hangen zet je jezelf sociaal gezien automatisch buitenspel. Als je daar het salaris van mevrouw Green bij optelt, dan snap je waarom zij en Autumn maar net het hoofd boven water houden.

Autumn kijkt me onaangedaan aan. ‘Ik snap waarom je het niet wilt doen, Tann. Het zal veel werk zijn. En jij bent lui.’

Door haar heb ik me ook opgegeven voor dat stomme vak en nu we naar school rijden op de maandag na de kerstvakantie, reageert ze stijfjes en kortaf wanneer ik haar vertel dat ik toegelaten ben.

Ik voel haar boze blik van opzij terwijl ik Bulldog Boulevard op rijd. ‘Fujita heeft je verzoek gewoon goedgekeurd?’ zegt ze. ‘Meer niet?’

‘Auddy, je bent gek als je hier chagrijnig over gaat doen. Dat snap je, hè?’

‘En... nu?’ zegt ze terwijl ze mijn retorische vraag negeert en haar blik weer naar voren richt. ‘Je gaat het doen?’

‘Waarom niet?’ Ik rij de parkeerplaats voor leerlingen op, hopen op een plekje bij de deur, maar we zijn natuurlijk al laat en er is niets meer vrij. Ik vind een plekje aan de achterkant van het gebouw.

‘Tanner, weet je wel wat dit betekent?’

‘Hoe kan ik hier naar school gaan en niet weten hoe belangrijk de Cursus is?’

Ze kijkt me op een agressieve manier geduldig aan omdat ik zojuist het sarcastische toontje heb gebruikt dat ze haat. ‘Je zult een boek moeten schrijven. Een heel boek.’

Ik heb een lang lontje, dus mijn uitbarsting is voorspelbaar mild: harder dan normaal duw ik mijn portier open en laat ik de koude buitenlucht binnenstromen. ‘Auddy, wat zeur je nou? Ik dacht dat ik dit vak van jou moest volgen.’

‘Ja, maar je moet het niet doen als je het niet wilt.’

Wederom neem ik mijn toevlucht tot mijn liefste glimlach, de-gene waarvan ik weet dat hij iets bij haar losmaakt. Dat is eigenlijk niet netjes van me, maar ja, je moet roeien met de riemen die je hebt. ‘Dan moet je me maar niet lui noemen.’

Ze antwoordt met een boze grom en ik merk dat die juist iets bij mij losmaakt. ‘Je hebt zo veel mazzel en je weet het zelf niet eens.’

Ik negeer haar terwijl ik mijn rugzak uit de achterbak pak. Soms is ze veel te verwarrend voor me.

‘Snap je wat ik bedoel, dat het zo makkelijk voor je is?’ Ze dren-telt achter me aan. ‘Ik moest me intekenen en een gesprek met Fujita voeren en bijna smeken om een plekje. Jij liep zijn kantoor binnen en hij tekende je formulier.’

‘Zo ging het niet helemaal. Ik liep zijn kantoor binnen, kletste even met hem, vertelde hem over mijn ouders, en pas toen tekende hij mijn formulier.’

Ze zegt niets terug en wanneer ik me omdraai, zie ik dat ze de andere kant op loopt, naar een zijingang toe. ‘Ik zie je wel tijdens de lunch, beste vriendin!’ roep ik. Ze steekt haar middelvinger naar me op.

De warmte in de gang is hemels, maar het is er lawaaiig en de vloer is nat door de vieze, smeltende sneeuw die door iedereen mee naar binnen gelopen is. Ik wurm me naar mijn kluisje dat tussen die van Sasha Sanderson en Jack Thorne in staat, twee van de knapste en aardigste mensen op Provo High.

Sociaal gezien is het hier niet ideaal. Zelfs na tweeënhalp jaar voel ik me nog steeds een nieuweling. Dat is vooral omdat de meeste leerlingen al sinds de peuterschool bij elkaar in de klas zitten en in dezelfde wijk wonen. Dat betekent dat ze bij dezelfde gemeente horen en elkaar ook zien tijdens de miljoenen kerkelijke activiteiten. Eigenlijk heb ik alleen Auddy, Eric en een paar andere vrienden die, ondanks dat ze HLD zijn, wel cool zijn en ons niet horendol maken. Bovendien zijn hun ouders niet bang dat we hen op het slechte pad brengen. In Palo Alto had ik in de derde klas een paar maanden iets met een andere jongen en had ik een hele groep

vrienden die niet eens opkeken wanneer ik Gabes hand vasthield. Ik wou dat ik die vrijheid toen meer had gewaardeerd.

Hier flirten de meisjes wel met me, maar de meeste zijn mormoons en zouden dus nooit, in geen miljoen jaar, toestemming krijgen om met me uit te gaan. De meeste HLD-ouders hopen dat hun kinderen trouwen met iemand van hun Tempel, en niet met iemand die geen lid is, zoals ik. Tenzij ik me laat bekeren... wat nooit gaat gebeuren. Neem Sasha. Ik voel dat er iets tussen ons broeit, ze is superfliertig en raakt me de hele tijd aan, maar Autumn houdt vol dat er nooit iets tussen ons zal gebeuren. Dat geldt nog meer voor de jongens, HLD of niet: dat is iets waar ik in Provo niet mee kan experimenteren. Ik ben al sinds de vierde verliefd op Jack Thorne, maar hij is verboden terrein om drie belangrijke redenen: (1) mannelijk, (2) mormoon, (3) Provo.

Voordat ze woest op me werd gaf Auddy me vanochtend, zonder reden, een velletje glitterstickers. Dinosaurussen. Ik stopte ze zonder te vragen waarom in mijn zak: Autumn geeft me wel vaker dingen die me later van pas blijken te komen. Wanneer ik mijn kluisje opendoe, begrijp ik waarom: ik ben bijzonder slecht in het onthouden van mijn A- en B-rooster. Ze doen hier aan een afwisselend dagrooster voor bepaalde lessen, waarbij op sommige dagen de lessen in de eerste vier uur vallen, en op de andere dagen in de laatste vier. Elk semester moet ik mijn rooster ophangen in mijn kluisje en elk semester besef ik dat ik geen plakband bij me heb.

‘Superslim,’ zegt Sasha terwijl ze achter me komt staan om te zien wat ik aan het doen ben. ‘En omijngod, je bent te schattig. Dino’s! Tanner, ben je acht?’

‘Ik heb ze van Autumn gekregen.’

Sasha’s stilte spreekt boekdelen: het onuitgesproken *Hebben die twee nou iets of niet?* Iedereen vraagt zich af of Autumn en ik het stiekem met elkaar doen.

Zoals altijd laat ik de vraag in de lucht hangen. Haar vermoedens zijn voor mij iets goeds. Zonder het te weten is Autumn mijn schild.

‘Leuke laarzen,’ zeg ik. Ze hebben een suggestieve lengte: net

voorbij haar knieën. Ik vraag me af wiens aandacht ze zoekt: die van de jongens op school of van de ouders thuis. Ik geef haar een dinosticker en een kus op haar wang wanneer ik haar voorbijloop met mijn boeken.

Provo High is officieel geen christelijke scholengemeenschap, maar soms voelt het wel zo. En als er iets is wat je al snel leert over mormonen, is dat ze zich op het positieve richten: positieve gevoelens, positieve daden, *happy happy joy joy*. Dus bij Moderne Letterkunde valt mevrouw Polo met een onverwachte en vooral negatieve deur het huis binnen: het eerste boek dat we bij haar gaan lezen is *De glazen stolp*.

Ik hoor geroezemoes in de klas terwijl leerlingen op hun stoelen schuiven om subtiel oogcontact met elkaar te maken. Omdat ze het allemaal tegelijkertijd doen, is er niets heimelijks meer aan. Mevrouw Polo – ze heeft een woeste haardos, draagt lange rokken en ringen aan haar duim, je kent het type – negeert de commotie. Volgens mij geniet ze er zelfs van. Ze staat te wachten tot wij weer aandacht voor de syllabus hebben om te zien wat ze nog meer voor ons in petto heeft.

De gifhouten bijbel van Barbara Kingsolver, *Nacht* van Elie Wiesel, *De ondraaglijke lichtheid van het bestaan* van Milan Kundera, *Het glazen kasteel* van Jeannette Walls, enzovoort enzovoort, tot *Sula* van Toni Morrison aan toe. Zelfs de verzonnen autobiografie van die verdomde James Frey staat ertussen. Misschien is de meest schokkende titel *Elmer Gantry* van Sinclair Lewis, een roman over religieus fanatisme en een nare priester die van deur tot deur gaat om het geloof te verkopen. Best toepasselijk. Mevrouw Polo heeft lef en ik vind het fijn als de boel wat wordt opgeschud.

Naast me zit Autumn, die nog steeds niet met me praat. Ze heeft haar ogen opengesperd. Ze heeft bijna elk boek op deze lijst al gelezen, en als ik haar een beetje ken, weet ik wat ze denkt: *Ben ik nog op tijd om over te stappen naar meneer Geisers vak over Shakespeare?*

Ze draait zich om, kijkt me aan en haar ogen vernauwen zich tot spleetjes terwijl ze ook mijn gedachten leest. Ze gromt weer en ik

kan de lach die ze daardoor bij me uitlokt niet inhouden.

Ik heb bijna al deze boeken ook al gelezen. Autumn stond erop.

Ik leun achterover met mijn handen achter mijn hoofd en gun haar nog een van mijn charmante glimlachjes.

Dit semester gaat een makkie worden.

2

Wanneer het tijd is voor het vierde uur, is Autumn bijna op van de zenuwen. Ze kijkt uit naar de Cursus, maar is nog steeds gepikeerd dat ik me er ook tussen heb gewurmd. Ik loop vlak achter haar in de gang en probeer ervoor te zorgen dat ze me niet ziet glimlachen wanneer ze me doelbewust ontwijkt en op een groepje tafels afloopt waar nog maar één plek vrij is.

‘Auddy, hierzo.’ Ik sta in de achterste rij naast de plek die ik van plan ben te claimen en schuif de stoel voor haar naar achteren.

Ze heeft nu de keuze om bij me te komen zitten of om opvallend rancuneus over te komen, dus ze sloft nors mijn kant op. ‘Je bent een etter.’

‘Ik houd van je, maar wel maar een beetje.’

Ze lacht. ‘Verpest dit niet voor me.’

Daar. Daar zit het probleem. Ik kan dit voor haar verpesten door me als een klootzak te gedragen bij iets waar zij haar ziel en zaligheid wil inleggen. Denkt ze dat ik dat wil?

Waarschijnlijk wel, als ze afgaat op mijn gedrag.

‘Doe ik niet, beloofd.’ Ik schuif mijn geluksgum op haar bureau, degene die ze me twee jaar geleden met kerst heeft gegeven. Er staat een tekening van de He-Man van vroeger op. Ooit was het een wit vierkant, nu een grijze stompje. He-Man heeft amper een gezicht en nog maar één been.

Haar neus vol sproeten rimpelt en ze kijkt me met een boze blik aan die weinig overtuigend is. Ze heeft me vergeven.

Meneer Fujita loopt naar binnen met een grote stapel boeken. Hij schuift ze onhandig op zijn bureau dat in het midden van de halve cirkel werktafels staat en negeert het feit dat ze een wankele stapel vormen. Een exemplaar van *De beproeving* van Stephen

King valt met een bons op de vloer, open en met de bladzijden naar beneden. Hij negeert het en in mijn ooghoek zie ik dat Autumn rechtop gaat zitten. Ik weet dat ze zich nu zorgen maakt over de bladzijden van het enorme boek die verkreukeld worden onder hun eigen gewicht.

‘Goedemorgen!’ zingt meneer Fujita voordat hij op de klok op de muur achter ons kijkt. ‘Oeps! Goedemiddag. Ik ben Tim Fujita, maar iedereen noemt me Fujita.’

Ik heb Fujita altijd gemogen, maar door de manier waarop hij zichzelf een bijnaam geeft vind ik hem zeven procent minder leuk.

We mompelen een begroeting terug, een beetje stilletjes omdat we of geïntimideerd zijn of nog bijkomen van de lunch. Hij grijnst terug en bekijkt ons een voor een. Ik kijk ook om me heen naar de samenstelling van de klas: Josh, Dustin, Amanda, Julie, Clive, Burrito-Dave, Sabine, Voetbal-Dave, Asher, Kylie, McKenna, James, Levi.

Het zijn allemaal mormonen. Netjes geknipt haar, niet al te korte mouwen en een rechte rug. Op de achterste rij zijn Autumn en ik net een paar slungelige bomen die hun takken uitstrekken over een groen, pas gemaaid gazon.

Fujita knipoogt naar me wanneer hij me ziet. Hij vindt mijn moeder een superheld. Naast me laat Autumn afgemeten lucht door haar neus ontsnappen. Dankzij mijn moeder (een computer-genie) en mijn vader (een wereldvermaard hartchirurg die volgens de kranten het leven van de gouverneur van Utah heeft gered), word ik sinds ik hier woon door de leraren voorgetrokken. Dat Fujita me tot de Cursus heeft toegelaten is hier een goed voorbeeld van.

‘Welkom, jongens.’ Hij spreidt zijn armen en laat zijn blik nogmaals door het lokaal dwalen. ‘Waar is hij?’

Na onze verbaasde stilte kijkt Fujita nog een keer in het rond en kijkt ons dan vragend aan.

‘Wie?’ vraagt Dustin uiteindelijk, die zoals altijd helemaal vooraan zit.

Fujita kijkt op zijn horloge alsof hij wil controleren of hij wel op

de juiste plek is. ‘Dit had een coole verrassing moeten zijn, en dat is het misschien nog wel, maar ik denk dat hij laat is.’

We blijven in verwachtingsvolle stilte luisteren terwijl zijn wenkbrauwen langzaam omhoogkruipen. ‘We hebben dit semester een bijzondere assistent,’ zegt hij. Ik kan me voorstellen dat hij zich tromgeroffel inbeeldt, maar zijn dramatische stilte maakt van het verbijsterende moment eerder een anticlimax. ‘Jullie zullen het vast gaaf vinden dat Sebastian Brother jullie zal gaan begeleiden!’

De veertien andere lichamen in het lokaal produceren een koor van enthousiaste geluiden: een mormoonse held die tijd met ons komt doorbrengen! Zelfs Autumn heeft haar hand voor haar mond geslagen. HLD of niet, Sebastian is een plaatselijke beroemdheid.

Met zijn vingers verstrengeld wiegt Fujita heen en weer. ‘Seb heeft het heel erg druk...’ Ik rol bijna met mijn ogen. *Seb*. ‘...maar we denken allebei dat jullie iets aan zijn ervaring kunnen hebben. Ik denk dat hij jullie zal inspireren. Hij heeft ook dit vak gevolgd en nu wacht hem op zijn negentiende al een veelbelovende literaire carrière.’ Fujita leunt voorover en zegt op samenzweerderige toon: ‘Ik heb zijn roman natuurlijk al gelezen. Het is ongelooflijk. Ongelooflijk!’

‘Heeft hij weleens van Christopher Paolini gehoord?’ fluister ik naar Autumn.

Met een ijzige blik zegt ze dat ik mijn muil moet houden.

Fujita pakt een stapel papieren uit een gekreukeld insteekhoesje en begint ze uit te delen. ‘We kunnen het Waarom-Ben-Je-Hier wel overslaan. Je bent hier om een boek te schrijven, toch?’ Bijna iedereen knikt enthousiast. ‘En dat zal ook gebeuren. Vier maanden is niet erg lang, maar het zal jullie lukken. Daarom ben ik hier.’

‘We maken meteen een vliegende start.’ Hij loopt het lokaal door. ‘Ik heb alvast een leeslijst gemaakt met verschillende bronnen over hoe je met je boek kunt beginnen en wat voor soorten manieren van schrijven er zijn. Maar de waarheid is dat je dit boek gewoon moet schrijven. Hoe je het ook voor elkaar krijgt, dit is jouw proces.’

Ik kijk naar de syllabus en de planning die hij op mijn tafel heeft

neergelegd. Ik voel mijn voorhoofd warmer worden en paniekerige speldenprikken in mijn nek.

Ik moet deze week al een idee hebben.

Deze week.

Wanneer ik Autumns blik op me gericht voel, draai ik me om en glimlach ik ontspannen naar haar. Maar blijkbaar is het niet zo ontspannen als ik hoop: haar eigen glimlach verflauwt.

‘Je kunt het,’ zegt ze zachtjes terwijl ze dwars door me heen kijkt.

Vraag me om een goniometrische functie te differentiëren en ik draai er mijn hand niet voor om. Geef me een bouwkit voor een molecuul en ik bouw de mooiste organische verbinding die je ooit hebt gezien. Maar als je me vraagt om iets uit mezelf te trekken en het met de wereld te delen? Mentale chaos. Ik houd niet echt van hard werken, maar dat is in tegenstrijd met het feit dat ik het haat om slecht werk af te leveren. Ik heb nog nooit geprobeerd om creatief te zijn en dat besef ik nu pas.

Om het erger te maken, zegt Fujita: ‘De ervaring heeft me geleerd dat de meesten van jullie al een idee hebben. Maar deze week zullen Sebastian en ik je helpen om het te polijsten en te perfectioneren. En daarna: bijt je er maar in vast!’

Ik kan zelfs niet genieten van het feit dat hij zojuist letterlijk Autumns inspirerende hondenposter heeft geciteerd, want voor het eerst sinds... eh, ooit, voelt het alsof dit mijn pet te boven gaat.

Autumn schuift de He-Man-gum weer op mijn bureau en gebruikt het als excuus om even in mijn hand te knijpen.

De zijdeur gaat open en de stoelen schrapen zachtjes over de houten vloer wanneer iedereen zich omdraait. We weten allemaal wie het is, maar toch kijken we.

De enige keer dat ik Autumn dronken heb gezien was afgelopen zomer, wat ook gelijk de enige keer was dat ze toegegeven heeft dat ze verliefd op me was. Ik dacht dat we op één lijn zaten nadat we twee jaar geleden gezoend hadden, maar blijkbaar niet. Ergens nadat we vier biertjes hadden gedronken, maar voordat ze me op de vloer wakker schudde en me met een kegel smeekte om alles

te vergeten wat ze had gezegd, praatte ze een uur lang honderduit over de geheime gevoelens die ze de afgelopen paar jaar voor me gekoesterd had. Door het waas van mijn eigen beschonkenheid en de wirwar van haar alcoholische onsamenhangendheid, kan ik me nog maar drie zinnen duidelijk voor de geest halen:

Ik vond je gezicht logisch.

Soms heb ik het vreemde idee dat ik niet genoeg voor je zou zijn.

Ik houd van je, maar wel maar een beetje.

Omdat we nu eenmaal zijn wie we zijn was daarna de ongemakkelijkheid alleen maar te omzeilen door er een week lang grappen over te maken.

Ik houd van je, maar wel maar een beetje werd ons nieuwe beste-vriendenmotto. Autumn heeft een paar keer geprobeerd om de logica achter mijn gezicht uit te leggen, met maar weinig succes – blijkbaar is het symmetrisch en daarom vindt ze het op een instinctief niveau prettig – maar het blijft een van mijn favoriete reacties wanneer ik zie dat ze over iets loopt te stressen. Ik zeg gewoon: ‘Auddy, doe eens rustig, je vindt mijn gezicht logisch,’ en dat helpt. Elke keer moet ze lachen.

De tweede zin – *Soms heb ik het vreemde idee dat ik niet genoeg voor je zou zijn* – was te confronterend. Ik was bezig mijn moed te verzamelen om bij haar uit de kast te komen, maar toen ze dat had gezegd, veranderde ik van gedachten. Auddy’s woorden raakten een gevoelige snaar in mij, dat innerlijke conflict over wat het betekent om biseksueel te zijn. Op mijn ene schouder zit een duiveltje, de misvatting die iedereen heeft (zowel binnen als buiten de lhbt+-gemeenschap) dat biseksualiteit eigenlijk besluiteloosheid is en dat bi’s niet in staat zijn om gelukkig te worden met maar één persoon en dat ze met het label ‘bi’ niet hoeven te kiezen. En dan zit er een engeltje op mijn andere schouder, degene die ik zou moeten geloven volgens de zelfhulpboeken en pamfletten, die zegt dat het betekent dat ik ervoor opensta om op iedereen verliefd te worden. Ik kan heus wel kiezen, maar het gaat bij mij niet om de specifieke lichaamsdelen maar om de persoon.

Maar ik ben nog nooit echt verliefd geweest en heb nog nooit dat

onstuimige verlangen voor iemand gevoeld, dus ik weet niet wie van de twee gelijk heeft. Toen Autumn zei dat ze niet genoeg voor mij was, liet ik het gaan en deed ik of ik het me niet herinnerde. Maar het probleem is dat ik het nog wel weet. Ik ben er obsessief mee bezig, terwijl ik doe alsof ik niet hunker naar iemand die mijn hoofd op hol doet slaan en waar ik me zekerder over voel dan ik me ooit over iets heb gevoeld.

Dus wanneer Sebastian Brother ons klaslokaal binnenloopt en hij mij ziet en ik hem, voelt het alsof ik spontaan van mijn stoel val.

Ik ben dronken.

En nu weet ik wat Autumn bedoelde met gezichten.

Ik heb hem weleens eerder gezien in de gangen van de school, maar toen besteedde ik niet veel aandacht aan hem: hij is een van die perfecte, über-HLD-jongens, de zoon van een bisschop en voor zover ik weet ongelooftoewijded.

Maar hier kan ik mijn ogen niet van hem afhouden. Sebastian is geen kind meer. Ik kijk naar zijn scherpe kaaklijn en amandelvormige ogen, de blozende wangen en de zenuwachtig op en neer gaande adamsappel terwijl het gewicht van onze blikken hem nerveus doet slikken.

‘Hallo, allemaal.’ Hij zwaait kort en loopt aarzelend door het lokaal om Fujita de hand te schudden. Een klaslokaal vol argusogen volgt hem.

Fujita kijkt ons glunderend aan. ‘Ik zei het toch?’

Sebastians haar is lang aan de bovenkant en aan de zijanten opgeschoren. Zijn lach is breed en opgewekt en puur: hij is bloedmooi. Maar er is nog iets waardoor hij me fascineert, iets aan hoe hij beweegt. Misschien is het de manier waarop zijn ogen niet lang bij iemand blijven hangen. Misschien is het omdat ik voel dat hij op zijn hoede is bij ons.

Als hij ons van voorin de klas bekijkt, lichten zijn ogen op wanneer ze in mijn blik haken. Eén fractie van een seconde en dan opnieuw, als het flikkerende licht van een prisma, omdat hij een uitgestelde reactie heeft. Die fractie van een hartslag is lang genoeg voor hem om mijn onmiddellijke verliefdheid te doorzien. Jezus,

hij merkt het meteen. Dit gebeurt hem vast heel vaak, iemand die hem smachtend aanstaart, maar voor mij is zo volledig hoteldebotel zijn iets volslagen onbekends. In mijn borstkas zijn mijn longen wilde dieren die aan de tralies van hun kooi rammelen.

‘Man,’ mompelt Autumn naast me, ‘ik word gewoon dommer van zijn lach.’

Haar woorden zijn een vage echo van mijn gedachten: ik word verpletterd door zijn lach. Het gevoel maakt me onrustig, een dramatische beroering die me toefluistert dat ik hem moet hebben, anders zal het slecht met me aflopen.

Naast me zucht ze teleurgesteld, zich niet bewust van mijn interne crisis: ‘Jammer genoeg is hij een mormoon.’